

расле още гигантски орѣхи, кестене, круши, ябалки и мушмуле. А най-повече тоя рай билъ рай за това, че въ него са намиралъ Павлиновиятъ ангелъ. Зжди манастирътъ за дърветата биле въззани петъ коня; три въоружени момчета сѣдѣле на трѣвата и мѣлчѣле; а при тѣхъ лѣжалъ дѣдо Либенъ.

— Колко е часътъ? попиталъ дѣдо Либенъ Благоя, който са разговарялъ полека съ Павлина. Проклѣтата бабичка каза, че калугерките сѣка година излазятъ да чуятъ пѣсенъта на свѣти Атанасъ, и че ние можеме свободно да влѣземе въ манастирътъ и да откраднемъ Лила; а нощта са вече преминува. . . . Да ни не излѣже старата чума; азъ ѝ обѣщахъ сто гроша. Я погледайте, момци, не иде ли нѣкой.

— Темно е още и не види са. Скоро ще да захване да са разсѣхва, и, както ми са чини, калугерките ще да са унж-